

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 26. maja 1934.

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 52

Prazniško berilo

Berilo praznika presvete Trojice je izbrano iz pisma apostola Pavla Rimljanom (Rim 11,33-36).

O globočina bogastva in modrosti in vednosti božje! Kako nedoumljive so njegove sodbe in neizsledna njegova pota! Zakaj "kdo je spoznal misel Gospodovo? Ali kdo je bil njegov svetovavec?" (Iz 40,13). Ali: "Kdo mu je prejkaj dal, bi se mu povrnilo?" (Job 41,2). Kajti od njega in po njem in zanj je vse: Njemu slava na veke! Amen.

"Nespametni so vsi ljudje, v katerih ni spoznanja o Bogu, in iz vidnih stvari ne morejo spoznati nje-ga, ki je, ter iz opazovanja njegovih del ne spoznajo, kdo je njihov stvarnik... Ne morejo se izgovarjati. Zakaj, če so mogli priti k toliki razumnosti, da so mogli prevdarjati svet, kako da niso lažje našli njegovega Gospoda?" (Knjiga Modrosti 13, 1. 8. 8.).

"Nebo razodeva božjo slavo in nebes razkazuje dela njegovih rok... v vesoljni svet sega njih glas in na konec zemeljskega kroga njih beseda". Ps 18, 2. 5.

"Vprašaj živino in učila te bo; in ptice neba in naznanile ti bodo. Govori z zemljo in odgovorila ti bo in pripovedovale bodo ribe morja. Kdo ne ve, da je vse to naredila roka Gospodova." Job 12, 7-9.

"Kar se o Bogu more spoznati (namreč njegovo bivanje; njegovo bistvo, kaj da je, nam je nerazumljivo), je (vsem) očitno. Bog je namreč razodel. Zakaj to, kar je v njem nevidno, se od stvarjenja sveta po delih spoznano vidi, njegova večna moč in božanstvo, tako da se neopravičljivi (kateri vanj ne verujejo); čeprav so namreč Boga spoznali, ga niso kot Boga slavili ali ga zahvalili, ampak so postali v svojih mislih prazni, in je otemnelo njih nespametno sree. Imenovali so se modre, pa so se poneumili." Sveti Pavei v pismu Rimljanom 1, 200-22.

Samo "nespametni govori v svojem srcu: Ni Boga!" Ps 73, 1.

Tako podobno govori sveto pismo o Bogu in o spoznanju božjem.

Katekizem, cerkveni nauk, pa o Bogu takole nadalje razpravlja:

Boga moremo spoznati:

- iz vidnega sveta,
- iz svoje vesti
- iz božjega razodetja.

Vidni svet izpričuje, da mora biti Bog, ki ga je naredil. "Vsako hišo kdo naredi, on pa, ki je vse naredil je Bog."

Modre uredbe vidne narave oznanjajo božjo modrost.

V nas samih je vest, to je glas, ki nam veli, da delajmo dobro in se varujmo hudega. Ta glas je od Boga Stvarnika.

Bog je bitje, ki je samo od sebe, ki ga ni nihče ustvaril ali naredil, in je neskončno popolno. Bog je vedno bil, je in bo, in svojih popolnosti ni dobil od nikogar drugega, marveč jih ima sam po sebi od vekomaj. Bog ima vse dobre lastnosti, ki si jih moremo misliti v najvišji meri.

Posebno so znane te-le božje lastnosti:

- Bog je neskončno popoln duh,
- večen in nespremenljiv,
- povsod pričujoč in vseveden
- neskončno moder in vsemogočen
- neskončno svet in pravičen
- neskončno dobrotljiv in usmiljen
- neskončno resničen in zvest.

Bog je neskončno popoln duh pomeni: ima najpopolnejši um in najpopolnejšo voljo, telesa pa ne.

Bog je večen pomeni: je vedno bil, je in bo.

Bog je nespremenljiv pomeni: od vekomaj do vekomaj vedno enak.

Bog je povsod pričujoč pomeni: ob istem času v nebesih in povsod na zemlji.

Bog je vseveden pomeni: vse ve, kar je bilo, kar je in kar bo; ve tudi vse naše misli.

Bog je neskončno moder pomeni: ima najsvetejše namene in ureja vse tako, da jih vselej doseže; tudi človeški greh lahko obrne h dobremu.

Bog je vsemogočen pomeni: storiti more vse, kar hoče.

Bog je neskončno svet pomeni: hoče in ljubi vse dobro in sovraži vse hudo.

Bog je neskončno pravičen pomeni: vse kar je dobro plačuje, in vse kar je hudo, kaznuje, natančno kakor kdo zasluži.

Bog je neskončno dobrotljiv pomeni: skrbi očetovsko za svoje stvari; vse dobro imamo od njega.

Bog je neskončno usmiljen pomeni: nam rad odpusti grehe, če se jih kesamo.

Bog je neskončno resničen in zvest pomeni: govori vselej resnico, in kar obljubi ali zapreti, gotovo izpolni.

V Bogu so tri osebe: Oče, Sin in Sveti Duh. Tri božje osebe so se razodele, ko je Janez krstnik Jezusa krstil, Jezus sam pa je tudi tri božje osebe imenoval, ko je na primer naročil apostolom: "Učite vse narode, kršćujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha." Mt 28, 19.

Vsaka božja oseba je pravi Bog; vendar so tri božje osebe le en Bog. Tri božje osebe so le en Bog, ker imajo vse tri le eno ter isto nerazdelno naravo. Zato ima vsaka božja oseba iste lastnosti: Oče je večen, Sin je večen, Sveti Duh je večen; Oče je vsemogočen, Sin je vsemogočen, Sveti Duh je vsemogočen; itd.

Razlikujejo pa se med seboj tri božje osebe tako: Oče ni rojen in ne izhaja od nikogar; Sin je rojen od Očeta od vekomaj; Sveti Duh izhaja obenem od Očeta in Sina od vekomaj. Bolj obširno smo razpravljali o teh rečeh v naši božični številki.

Karkoli Bog stori stvarjem, store vselej vse tri božje osebe: Oče je svet ustvaril, Sin je svet ustvaril, Sveti Duh je svet ustvaril; itd.

Ker nas pa nekatera božja dela spominjajo na posamezne božje osebe, zato ta dela prilastujemo božjim osebam in govorimo: Bog Oče nas je ustvaril, Bog Sin nas je odrešil, Bog Sveti Duh nas posvečuje.

Tri božje osebe skupaj imenujemo presveto Trojico.

Nauk o presveti Trojici ponižno verujemo, ker nam ga je razodel sam božji Sin; za naš razum je nedosegljiva skrivnost.

Sveti Vatikanski cerkveni zbor je ugotovil in definiral tole versko resnico o Bogu in spoznavanju Boga: "Sveta mati Cerkev veruje in uči, da more vsak človek Boga, začetek in smoter vsega stvarstva, s samim svojim razumom za gotovo spoznati iz ustvarjenih reči; čeprav je namreč Bog sam neviden, ga naš razum more videti (spoznati) iz stvari, ki so."

Če gornjo ugotovitev točno pregledamo, vidimo, da sveti zbor ne uči, da bi bilo bivanje božje mogoče dokazati vsakemu, tudi takemu, ki verovati noče, in sicer tako dokazati, da bi verovati moral. Celo nasprotno sledi iz cerkvenega nauka: naša vera ne sme biti nujna, ne sme biti taka, da bi se ji ne mogel ubraniti, kdor bi se ji hotel ustavljati. Taka vera bi ne bila več svobodna, bi ne bila zaslužna in bi sploh več ne bila vera, marveč navadna znanost.

Neutajljivo dejstvo, da je vera v Boga samo ob sebi razumljivo preprosta, da jo more sprejeti, vzljubiti in se je nad vse trdno okleniti najpreprostejši in tudi prav nič šolani človek, pa hkrati tako globoka, da ji še noben učenjak ni prišel do dna in ji ne more priti, marveč se ji more približati samo s ponižno preprostostjo, hkrati z drugim dejstvom, da je vera tudi toliko temna, da se ji lahko brani in ne veruje naj-

preprostejši in najbolj vsakdanji, tudi prav nič šolani človek, da pa hkrati še noben učenjak ni mogel ovreči tudi najmanjše verske resnice, ki jo je Cerkev kdaj učila, to dvoje neutajljivih dejstev se mi je vedno zdelo najbolj občudovanja vredna lastnost krščanske vere.

Izmed najnovejših slovenskih neduhovniških in ne-bogoslovskih pisateljev, ki so obširneje pisali o Bogu in o veri moram omeniti posebno dva: pisateljico Marijo Kmetovo in ljubljanskega vseučiliškega profesorja dr. Franceta Vebra.

Znana slovenska pisateljica Marija Kmetova je izdala prav pred kratkim, pred nekaterimi tedni, knjigo pod naslovom Moja pota.

Gospa pisateljica je napisala že dolgo vrsto po slo-gu in umetniški izgradnji zelo lepih, po vsebini pa deloma umazanij in brezbožnih slovenskih povesti in knjig. Po dolgem in iskrenem iskanju pa je napisala sedaj občudovanja vredno pogumno knjigo, v kateri nam na svojem lastnem življenju nazorno razlaga starodavno resnico, kako se njeno vbogo sree ni hotelo umiriti, dokler ni našlo pokoja v Bogu.

Gospod profesor dr. France Veber, eden izmed najplodnejših slovenskih znanstvenikov je že ves čas profesor modroslovja na filozofski fakulteti ljubljanske univerze. V časih, ko sem na ljubljanski visoki šoli poslušal predavanja in delal izpite, je veljal gospod profesor za nevernega moža, čeprav ni vere nikoli napadal, ne znanstveno, kaj šele neznanstveno. Pred nekaterimi tedni je izdal gospod profesor novo knjigo pod naslovom O Bogu, v kateri razlaga, kako da je strogo znanstvenim potom prišel do spoznanja božjega. Po našem gornjem razmotrivanju, posebno pa še po našem obširnejšem razglabljanju v božični številki našega lista, tako spoznanje še ni vera, marveč veliko manj. Da bi ne bilo nobenega dvoma je vendar razkril gospod profesor v svoji knjigi tudi svojo pristno, otroško vero.

V svetovnem slovstvu je izšlo podobnih knjig že brez konca. Najbolj znane pa so še vedno starodavne Izpovedi svetega Avgušтина, ki smo jih dobili pred kratkim tudi v sijajnem slovenskem prevodu in jih smatrajo knjigotržci za najlepše opremljeno slovensko knjigo, za katero je napravil načrte ravno tako znani, kakor globoko verni ljubljanski vseučiliški profesor gospod Jožef Plečnik.

Prazniška misel, ki si jo med tednom večkrat ponovi: Čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj! Amen.

Cerkveni koledar

27. maj — prva pobinkoštna nedelja, praznik presvete Trojice — slovenske božje službe po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne. Kakor znano je presveta Trojica na čast zgrajena tudi naše buenos-ajreško stolno mesto, ki se imenuje s polnim imenom "Ciudad de la Santísima Trinidad y Puerto de Santa Maria de los Buenos Aires — Mesto presvete Trojice in Pristanišče svete Marije (priprošnjice) ugodnih vetrov."

28. maj — ponedeljek — spomin svetega Avgušтина, škofa in učenika Cerkev, brez vsakega dvoma enega izmed najbistroumnejših mož; kar jih je kdaj živelo na zemlji. Njegove številne nesmrtné knjige uživajo izreden sloves še danes po več, kakor tisoč petsto letih odkar je umrl.

29. maj — torek — spomin svete karmeličanske redovnice Marije Magdalene de Pazzis, ki je v vseh čednostih vzgledna, posebno pa v dejanski ljubezni do bližnjega, v Florenci umrla leta 1607.

30. maj — sredo — spomin preprostega kmečkega dekleta Ivane d'Arc, ki je bila pred petsto leti krivično na smrt obsojena in na grmadi sežgana, francoski narod pa jo še danes z izrednimi slovesnostmi časti kot svojo narodno junakinjo. Mislim, da ni v Franciji nobene cerkve, pa tudi zelo malo zasebnih hiš brez njenega kipa ali vsaj slike.

31. maj — četrtek — zapovedan praznik presvetega Rešnjega Telesa. Ob desetih dopoldne slovesna sveta maša na Paternalu, kakor po navadi, popoldne točno ob dveh pa se začne slovesna procesija svetega Rešnjega Telesa na Plaza de Mayo. Slovensko zbirališče za procesijo: cerkvena svetega Roka na križišču Alsina y Defensa, eno kvadro od Plaza de Mayo. Pomni: cerkvena svetega Roka, ne velika Marijina bazilika z vhodom iz istega patija! Na odločena nam mesta bomo odšli ob poldveh in sicer moški pred škofijsko palačo, ženske pa približno na esquino Avenida de Mayo in Bolivar. — Popoldanska slovenska božja služba zaradi procesije odpade.

1. junij — petek — prvi petek meseca junija, posebej posvečenega presvetemu Sreu Jezusovemu, to je njegovi ljubezni do nas ljudi. Prilika za spoved neposledno po sedmi sveti maši ali v četrtek dopoldne. Najbolj primeren dan za začetek znane pobožnosti devetih prvih petkov.

2. junij — sobota — spomin slavnega mučenca svetega Erazma.

3. junij — druga pobinkošna nedelja — slovenske božje službe po navadi.

Aleš Napret, Ljubljana:

Mati lepe ljubezni

Našim cenjenim čitateljem in čitateljicam prinašamo danes ljubko legendo, ki jo je nalašč in samo za naš list napisal nam že znani pisatelj ljubljčan Aleš Napret.

Legenda je **povest**, katere snov je vzeta iz Gospodovega, Marijinega ali svetniškega življenja. **Ni zgodovina, ampak povest**. Vendar sem bral nekje lepo misel: da ni tista povest najbolj resnična, ki se je res kdaj zgodila!

Naša legenda je čudno fina in — resnična! Naši zreli, razumni, pošteni in verni čitatelji jo bodo čitali z velikim veseljem in bodo našli v nji čudovito globoko jedro.

V razdvoju, sovraštvu, zavisti je razmučena naša zemlja. Neštevilni glasovi hočejo pravice in vpijejo zanjo k nebu. A ti klici ne prihajajo ne iz vernih, ne iz preprostih, ne iz nedolžnih src. Niso klici po božjem blagoslovu. Svet zahteva pravice zase, ne da je pa ne pravice svojemu bližnjemu, ne časti Njemu, ki ima v rokah usodo in pravico narodov.

A glejte! Enkrat še se je usmilil nebeški Oče nesrečnega sveta. Sklenil je znova poslati svojega Edinorojenega na zemljo.

Kot reven otrok v naročju svoje Matere, naj bi šel božji Sin skozi dežele, da prinese potapljačemu se človeštvu rešenje. Koderkoli bodo ljudje s sočutnim srcem sprejeli ubogo Dete v svojo sredo, kjerkoli bodo odprli svoja srca žaru, ki sije iz oči svetega Dečka — tam naj zopet vzevete blagoslovljeno kraljestvo miru in ljubezni.

.....

Iz prejasnih nebeških višav stopa Mati lepe ljubezni s svojim Detetou po poti, ki vodi do bivališč človeških. Iskreno privija k sebi božje Dete. Nežne, materine besede mu šepeta v zahvalo, da se je znova usmilil človeškega rodu. Čist odsev ji žari v očeh. Tiho poje njena duša: svet bo spet našel mir po Bogu, ki mu ga prinašam.

Prišla je Marija z Jezuskom v rokah v prestolico tiste dežele.

Bil je mrzel večer kot v onih davnih dneh, ko je iskala prenočišča v Betlehemu. Rahlo je trepetalo njeno srce, ko sta hodila po temnih, zakotnih ulicah in se bližala glavni cesti. Vsem, ki so hiteli mimo in se izgubljali za razkošnimi palačami in revnimi hišicami, vsem nemirnim in obteženim bi rada zaklicala: Veselite se! Še danes pride k vam mir in utešeno bo vaše hrepenenje. Še nocoj se vrne k vam sveta noč!

Pred ponosno stavbo sredi glavne ceste je bila zbrana ogromna množica ljudstva. Moški

in ženske so stali v gruclah in se razburjeno prerekli med seboj. Tu in tam je dvignil kdo pest in zažugal proti blesteči palači, v katero so bili uprti vsi pogledi.

Marija je zrla v blede, razorane obraze. O, kako so vsi potrebovali sreče in miru!

In stopila je Mati lepe ljubezni k skupini delavcev. Nihče ni opazil, kako se bliža samotna žena.

Naenkrat začujejo njen lepi proseči glas: "Tujka sem v vašem mestu in nimam prenočišča za svoje premrlo Dete. O, sprejmite naju, prosim... iz ljubezni do Kristusa."

Marija je govorila. V plenice povit otrok pa je dvignil svojo glavičico in obrnil svoje velike, zvezdojasne oči v ljudi.

Zastrmeli so možje. — Kdo je ta? Kaj si domišljuje ta ženska? Kaj hoče s svojim otrokom? Mar ne vidi, da smo sami lačni, da stojimo pred vilo našega tovarnarja in zahtevamo kruha, kruha! Ali že ni dosti revščine med nami. Ha, in zdaj naj še druge sprejemamo in preživljamo?

A vendar. Otrokov pogled je vzbudil v ponižanih in razžaljenih nekaj, kar že davno niso občutili. Nekaj toplega, usmiljenega je vstalo v njihovih srcih.

A le za hip. Zatrli so temni ljudje v sebi čut ljubezni in dobrote... "Ne bodimo mehki in jokavi! Kaj nam mar tuje gorjé! Še svojega ne moremo nositi!"

Žalostna je odšla božja. Mati od ljudi, ki so zavrgli božjo milost. Stopala je dalje po mestnih ulicah. Pred sijajno razsvetljeno dvorano obstoji. Skozi blesteča vrata šumi visoka gospôda.

Morda bo skromna Prosvitka tu med elegantnim svetom našla sočutnih, usmiljenih sreč?

Stopila je Marija z Otrokom v salon.

Gospôda je žarela v svilnatih oblekah. Služabniki so odlagali dragocene, mehke kožuke.

Dame so blestele v nakitju in prstanih. Na ustnicah sta cvetela smeh in razigranost.

Med to izbrano družbo je zašla najčistejša Deva.

Po bajno okrašeni dvorani se je pravkar razlegalo gromko ploskanje. Na razkošnem odru je predvajala mlada plesavka najnovejše plesse. Obsipali so umetnico z venci in cvetjem.

Godba je bučala in hotela za vsako ceno preglasiti vznešeno navdušenje v dvorani. Za marmornatimi mizicami se je šopirila nezaslišana bogatija in komodna nasičenost. V bisernih kozarcih je gorelo plemenito vino. Družba je napivala mladi izvoljenki in živo so žvenketali kozarci.

Sredi hrupnega veselja pa se naenkrat oglasi mila prošnja Marijina: "Prosim vas, sprejmite Otroka, ki nima doma, ne kruha! Noč in mraz sta zunaj! Nevem, kje bi mu postlala. Vi, cenjeni gospodje in milostne gospe, bodite dobri in usmilite se naju."

Nad božjim Otrokom so žareli plameni prekrasnega svetilnika. Nežni obrazek je ves sijal v bogati luči. Za hip so zastrmele dame, ko so zrle v sveto Dete. Gospode je prevzelo čudno hrepenenje in sočutje.

Pa le za kratek čas.

Radi lepih oči tega Otroka naj žrtvujejo zabavo nocojšnjega večera? Ta edina nas drži pokoncu v teh dolgočasnih dneh. Kdo je ta predrznica, ki tako vsiljivo nadleguje vesele ljudi? Mar misli, da bomo vstali iz žametnih sedežev in šli v mrzlo noč iskat prenočišča za tuje, zanikarne berače?

In predno se je dvignil glasen ugovor, je pristopil k Mariji eleganten gospod in ji pokazal vrata.

Marija je bežala, bežala. Solze so zalile njene lepe oči. Jokala je nad neusmiljenimi človeškimi srci, ki pehajo od sebe svojo lastno srečo, mir in blagoslov.

.....

.....

Evangelij

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Cerkvena kronika

Zakrament svetega zakona sta sklenila Rosa Katarina Schaab in Albert Sket pred pričama Ramon Isidro Arias in Jaime Cardell Pons. Bilo srečno!

Zakrament svetega krsta je prejela Elizabeta Aida Pečenko, kateri sta botrovala Marija Vidmar in Anton Benkovič. Vse najboljše!

Zakrament svetega krsta je prejela Lidija Jožefa Gruden, kateri sta botrovala Eugenija Skerk in Franc Gruden. Vse dobro!

BRATOVŠČINA ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA

Podpisana vljudno vabiva širši odbor Bratovščine živega rožnega venca na redno sejo, ki se bo vršila v nedeljo dne 3. junija točno ob dveh in pol popoldne v navadnih prostorih Avalos 250.

Buenos Aires, dne 26. maja 1934.

Franc Lakner,
tajnik

Andrej Čebokli,
predsednik

N a T r i g l a v

Našim čitateljicam in čitateljem podajamo danes dobesečno pismo, katero je pred štiri in štiridesetimi leti pisal magistratni svetnik v pokoju gospod Fran Govekar kot sedmošolec svojemu tedanjemu sošoleu, sedaj že pokojnemu višjemu poštnemu kontrolorju Ivanu Dovjaku. V pismu popisuje svojo prvo pot na Triglav, pred štiri in štiridesetimi leti, to je leta 1889.

Pismo na izredno zanimiv način popisuje dragocen košček slovenske zemlje, naše Triglavsko pogorje.

Pripominjamo, da se je od tistih časov slovensko planinstvo silno razvilo in je danes v svojem Slovenskem planinskem društvu sijajno organizirano. Slovensko planinsko društvo je danes ugledna in tudi gospodarsko močna organizacija, ki šteje desettisoče članov in lastuje dolgo vrsto vzorno opremljenih planinskih hotelov in zavetišč, katerih vrednost gre v mnoge milijone.

Tudi drugod po svetu planinstvo visoko ceni. Izmed posebno znanih navdušenih planincev našega časa je treba imenovati Ahila Rattija, sedaj papeža Pija XI in ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana, ki pa moreta sedaj gledati planine samo še na slikah.

V primeri s časi iz katerih izhaja naše pismo je današnji slovenski turizem prava otroška igrača: na vse vrhove so zgrajene udobne gorske steze, kjer je treba zavarovane z železnimi vrvmi in železnimi klini, vsepovsod je videti znamenja in napise, markacije, kakor jim pravijo, ki kažejo turistu pravo pot, pripovedujejo o važnejših razdaljah in opozarjajo planince na vse kar bi bilo zanj važno. Drznejšim planincem pravijo, da so naše planine celo že preveč izumetničene in iščejo težavnejših in nevarnejših poti, kakor jih kaže onstranske naše slike.

Posebno znan slovenski veleturist je gospod inženir Ervin Schneider, ki je leta 1928 priplezal na sedem tisoč metrov visoki Pic Ljenin v Altajskem gorovju (Rusija), leta 1930 je skušal priti na najvišji vrh zemlje Mount Everest, leta 1932 je bil na šest tisoč osemsto metrov visokem Huascovanu v južno-ameriških Kordiljerah (Perú), letošnjo velikonoč pa je odpotoval v Indijo, da se povzpne na osem tisoč sto in dvajset metrov visoki Nanga Parbat v Himalaji. Da si ustvarimo skromno sliko o teh napornih veleturah naj pripomnimo, da je Triglav, najvišji vrh v Sloveniji in Jugoslaviji, visok samo 2864 metrov.

Končno pripomnimo, da smo povzeli spodnje pismo po zadnji, majski številki Planinskega vestnika, vzorno urejevane slovenske planinske revije, ki izhaja že 34. leto in stane za inozemstvo Din 60.—, narčča pa se pri Slovenskem planinskem društvu v Ljubljani, Jugoslavija (ta naslov zadošča).

“Enajst je minilo, ko sem dospel z bratom, ki mi je pomagal nesti prtljago, na kolodvor. Pogačnik (1) je prišel kmalu nato in kupila sva vozna listka (2.50 gld). Na prigovarjanje kaplana g. Bezeljaka sva sedla v voz za nekadilce. Vožnja z vročim vlakom pod žarkim solncem do Jesenice, kjer sva prestopila, ni bila prijetna. Odondod dalje pa je bilo boljše, zabavnejše, ker smo imeli za sopotnice mnogo “nežnega” spola, ki nas je zvedavo ogledoval, ker smo nalašč prav glasno govorili slovenski, a včasih tudi po nemško zagodrnjali, ako je konduktar kričal n. pr. Assling-Jesenice namesto narobe.

V Dovjem sva se z Ivanom, sopihajoča od vročine in pod prtljago, hitro izkobacala iz vlaka, saj nama je že hitel naproti tovariš Ancelj Lojze (2). Po poti v Dovje sem se šalil, da bodo Dovčanje za najin sprejem razobesili zastave in streljali s topiči. Nisem se motil. Komaj smo prekoračili tam še plitko Savo, že so nama vihrale nasproti trobojnice, ponosno v zrak so štrleli vitki mlaji in z bližnjega hriba so grmeli topiči. Kakšna čast!

Ker pa je bil ponedeljek, naju ni sicer pričakovala velika množica pred vasjo, nego je le Lojze kratko dejal: “Veseli me, da sta prišla. Zabave vama ne bo mnjkalo.” — Pa se je zlagal: zabave ni bilo dosti, a tem več truda in znoja!

Naglo smo stopali skozi prijazno vas. V Mojstrani je Ancelj doma in njegov oče je posestnik dveh hiš. V eni stanuje oče z družino, v drugi sta dve tuji družini in pri tej prebiva Lojze v majhni stranski sobici. “Pri Valjavenu” se pravi tej drugi hiši in ima številko 23. Prekrasni dolini in čudoviti romantični legi Mojstrane se nsva mogla dovolj nadeviti.

Samo misli si, da si pred Lojzetovo hišo! Visoka gola pečina kipi pred tabo v zrak in se imenuje Gradišče; za njo stoji še višji hrib, Planina, za hišo (seveda 1—2 uri daleč) se razprostira proti severu gora Možaklja; na desni pa vidiš gore Brinje, Borovje, Rožco in Belo Peč. Proti severovzhodu je dolina odprta do strme Črne gore. Mimo hiše pelje velika cesta k Peričniku, za hišo teče potok Roja.

Ko sva si privezala dušo s črnim kruhom in skuto, smo se odpravili k Peričniku. Urno smo stopali po dolini tik Bistrice, šli preko Tičje Peči, Vrbovega klanca, mimo Viškove poti, čez Birtov klanec, ob Črni gori, po Lisici i. t. d. Onstran Bistrice smo videli plazove Križevce, ki

se nagibajo s Črne gore k Bistrici. Že blizu Peričnika, vendar tudi onstran rečice, smo občudovali strme Peričnikove meli, ki pa niso s Peričnikom v nobeni zvezi.

Šele ko smo prekoračili Peričnikov klanec in Kredin klanec, smo začuli šumenje padajoče vode. Še par sto korakov, in stali smo v majhni kolibi pred slapom. Ne morem Ti popisati prizora, ki se je prostiral pred našimi očmi. Od samega strmenja smo umolknili. Z visoke, strme pečine je skakala v krogu ogromna množina vode, ki se je v skoku nizzdol razkrajala v milijarde kapljic, svetlikajočih se kakor najčistejši biseri. Neprenehoma je grmela voda v globino, vendar se mi je zdelo, kakor bi slap stal na miru.

Skozi daljnogled smo občudovali krasni Peričnik najprej od spredaj, nato pa smo šli prav v bližino slapa, da nas je drobnji, megli enaki dež močil in zagrinjal v fin pajčolan. Odondod smo gledali v globino, kjer se vodna masa v divjem metežu vrti in peni med skalami in, kakor bi se kuhala, meče oblake drobnega dežja proti gledalecu.

Potem smo plezali po strmi stezi in vsekanih stopnicah še navzgor k Malemu Peričniku ter se vrnili pod velikansko pečino, preko katere se valí Peričnik navzdol. Ogledali smo si torej slap od treh strani. Nepozabni prizori! Moral bi biti slikar, da bi Ti podal pravo podobo te lepote in sile, ki ju popisati ni mogoče.

Šele okoli pol devetih zvečer smo se vrnili v Mojstrano in šli večerjat k Anceljevim. Hiši številka 71 pravijo “v kamri”; mimo teče Bistrica in pod njo pritok Roja. Oče Miha je bil 19 let vojak in zna govoriti razen slovenščine in nemščine tudi laščino. Matere nima Lojze več, pač pa ima mačeho in polsestri Cilo in Mino. Bratu pravijo “ta Jozasti”, t. j. Jože; po poklicu je trgovski sotrudnik, a sedaj doma.

V Lojzetovi sobici sva spala Pogačnik in jaz skupaj, Lojze je pa zlezel pod streho na mrvo. Ali komaj sva dobro zaspala, je Lojze že razbijal po vratih in kričal: “Vstanita — ura je ena!” Ancelj nam je še skuhal čaja in ob 1/43 zjutraj smo se odpravili — prvič na Triglav. Tema je bila kakor v rogu. Hitro smo jo mahal preko Mlačice navzgor v klanec Tnalo in skozi Novakov rovt. Rovit je tako gosto zarasel, da nisem videl niti za ped daleč pred seboj. Ker je šele pred dvema dnevoma deževa-

lo, je bilo mlak in blata od sile; bali smo se, da v taki temi obtičimo sredi gozda.

Tako smo preko Proda dospeli do konca Kotiškega jezera ob 1/45 in obstali pred Gubami. Ker smo hoteli počakati, da se prične daniti, smo tu počivali. Noč je bila prekrasna, nebo polno zvezd, a tišina vseokoli čudovita.

Ob 1/25 se je začelo naše vzpenjanje. To Ti je bila pot, oj, strašna pot! Kolikokrat sem se spomnil lepe ceste do doma v Spod. Šiški in stezic v Lattermannovem drevoredu! In vpraševal sem se: “Ali mi je tega treba? Kakšen vrag me je zapeljal v to norost!” Pot mi je kar curljal po obrazu, srajca se me je držala kakor pravkar zmočena cunja, kolena so me strašno bolela, sree mi je klopotalo, a sopol sem kakor kovaški meh. Sam Bog ve, kolikokrat sem obstal, se oddihoval, pa kričal in prosil: “Počasi! Počivajmo!” Vse znanan, tovariša sta šla ko vruga brez prestanka in brez pardona dalje, dalje...

Šele ob 7 sta se me vendar usmilila; počivali smo četrt ure in zajtrkovali pod ogromno skalno. Kako je bilo tu romantično! Kako slikovito, heroično impozantno! Žal, da sem bil tako truden, da me ni dosti zanimal niti štirikratni odmev.

Odkorakali smo čez Pekel, hribovito planino. Na desni se je dvigala velikanska Rjavina, Urbanova Špica, na levi Mlinarica i. t. d. — gora za goro, a poti ni konca.

Kaj sem doslej vedel, kaj je gora! Šmarna Gora, Sv. Jošt in Kurešček so ves repertoar mojega hribolazništva. Rajši tisočkrat na Kurešček, ko enkrat na Triglav! Rajši vsak dan na Šmarno, nego enkrat na leto na Triglav!

Ob 9 dopoldne smo dospeli v precejšnji vročini do kočice: “Deschmann-Hütte”, V njej so bili naš profesor Florijan Hintner, visokošolec Belar, Janesch, Zeschko i. dr., pa neki Nemec s svojo gospo, ki je bila — horrible dictu — v moških hlačah. Potrebovali so dva dni, da so prilezli na Triglav in nazaj do tu, a mi bomo potrebovali samo en dan iz Mojstrane na Triglav in spet nazaj do Anceljevih.

Nič se nismo ustavili; le naprej, naprej, ali pa obtiči na svojo sramoto na polovici pota! Kaj? Tega pa ne: rajši pasti, nego popustiti! — Tako sem torej sopihal za Lojzetom dalje preko skalovja, mimo prepadov, po snegu in ledu. Dospeli smo do večnega ali zelenega snega. Poleg votline smo počivali in obedovali.

Zakaj lačni in žejni smo bili skoraj brez prestanda.

Na tako strašno romantičnem prostoru še nisem in menda ne bom nikoli več obedoval. Zakaj, zdaj sem verjel, da gora ni nora, nego je nor, kdor gre gor. In trdno sem sklenil, da bom poslej poslušal ta izrek, ostal "pameten", torej ostajal zdolaj in se zadovoljeval s Šmarno Goro, Joštom in Kureščkom.

Strahovito visoke in čisto gole gore Suhi Plaz, Dovk, Stajnar (3) i. dr. so se dvigale nam nasproti, med njimi pa se je razprostirala dolina Vrata. Smel bi jo imenovati Pekel, zakaj črno se mi je delalo pred očmi, če sem pogledal vanjo.

Ob ½11 smo se dvignili. Sneg vsenaokoli. Strmina pa je ondi enaka najbolj strmi strebi. V dolino niti pogledati nisem smel. Dve uri dolga in vsaj pol ure široka je tista snežena planjava. Ancelj nama je na desni čevljev privezal tako zvano derezo ali krampež, da sva hodila varneje preko trdo zamrzlega snega.

Hoditi in držati pa smo se morali postrani in se opirati na poldrug meter dolge, dobro okovane palice. Tudi te palice sva dobila od Loj-

zeta. Zakaj s Pogačnikom sva se odpravila z doma na Triglav brez vsake turistične opreme, brez priprave in brez trenaja. Vendar sva srečno prilezla tudi preko "zelenega" snežišča.

Ali sedaj smo bili jedva na vznožju Malega Triglava. Kvišku Ne morem Ti popisati težav in opasnosti pri plezanju na to goro. Še tako živa domišljija Ti slika premalo in prelahko. Spodaj smo pustili vse: pled, torbo, suknjo; saj zaradi vročine in strmine niti palice nisem rad nosil.

Kaj bi Ti obširno opisoval ta križevi pot! V koleno sem se lahko grizel. Na srečo so vsekane v skale nekakšne stopnice in tu in tam je ob straneh zabit železen klin: izvrstna pomoč in edina rešitev, da se ne zvrneš po rebrih navzdol. Ancelj mi je zabičeval, naj ne gledam v globino, jaz pa sem ga ponižno poslušal in se skoro mežet plazil po vseh štirih navzgor, zmerom navzgor.

Prijatelj, kako visoko mora biti v nebesa, če je že na vrh Triglava tako brezkončno strmo! — Prepričal sem se na tej turi, da ne dospem nikoli v nebesa, ako me ne odnese tja

kak usmiljen angel. Da bi se sam plazil tja, ne, pa že rajši ostanem v peklu, kjer bo baje itak zanimivejša in pa dosti lepša družba.

Ali odneham ne, zato le naprej! Na nekem mestu je bila stezica komaj 5 decimetrov široka. Na desni in na levi je padalo pobočje strmo poševno navzdol v nedoglednost! A ne kli na niti žice! Tudi palico sem bil pustil za seboj... Kaj početi? V bedastem instinktu so se mi tresla kolena. Prepričan sem, bil, da ondi čez nikakor ne morem in ne pridem nikoli.

Tovariša pa sta bila že daleč spredaj! "Le idita, jaz počakam tu!" sem jima zaklical in sklenil, da se — ne premaknem. Žal mi je bilo matere in očeta, da bi izgubila tako neju-naškega sina. Toda Ancelj me je zgrabil za ponos.

"Sram te bodi!" je kričal. "Samo še pol ure pa smo na vrhu. Hej, pogum! Zamiži in steci, govedina!"

Zares me je bilo sram. In takrat, v tistem najbolj kritičnem trenutku svojega življenja sem jaz — na ravnem polju nekoliko liberalen človek — storil pobožno zaobljubo: ako prinesem s Triglava cele ude ali vsaj nerazbi-

Drznejšim planincem so naše slovenske planine že preveč izumetničene in iščejo težavnih in nevarnih potov, po katerih plezajo v stalnih smrtnih nevarnostih, v katere jih vleče tistemu, ki je ne pozna nerazumljiva in nerazložljiva planinska strast. Razumljivo, da jih plača vsako leto cela vrsta turistov svojo drzno planinsko ljubezen s smrtjo. Tudi naše slovenske planine zahtevajo vsako leto po več smrtnih žrtev.

Desno zgoraj: Najznamenitejše argentinsko gorsko letovišče Fuente del Inca, ki leži 2.770 m visoko v andskih hribih in se ponša s sijajnim 40° C vročim zdravilnim vreleem.

to glavo, pojdem — čuj in strmi! — takoj v četrtek k sv. maši. Da, prav zares sem se takole zaobljubil.

Potem sem zamižal in stekel po stezici na ono stran. Ha, posrečilo se mi je in globoko sem se oddihnil.

Nato le še par tisoč korakov, samo še pol čebra potu in par sto vzdihov, in — juhej! — vrhu Triglava smo. In kakor bi jih odpihnili: vse težave so bile pozabljene, mi pa veseli in srečni.

V najlepšem solneu se nam je kazala velikanska panorama. Kakšen razgled, kakšne barve, kakšne razsvetljave! Bili smo kakor pijani od zanosa in občudovanja.

Ancelj pa nam je imenoval velikana za velikanom, gorostasne oprode kralja Triglava: Cmer, Urbanova Špica, Stajnar, Suhi Plaz, Kukova Špica, Vrtaški Vrh in drugi, celo neko jezero onkraj gorā smo videli prav dobro. Imena pa mu ne vem.

Na vrh Triglava smo prišli točno pet minut pred ½1 dne 3. septembra 1889. Zame zgodovinski datum!

Vrhunec Velikega Triglava nosi majhno, iz kamena zloženo piramido. Med kamenjem smo našli dve steklenici, polni vizitk in listkov. Med drugim papirjem tudi vizitki naših profesorjev Borštnerja in Kaspretja. Seveda smo tudi mi trije vdeli svoj list z geslom Fortes fortuna adiuvat! in s svojimi podpisi.

Odšli smo še pred eno. Navzdol hodim odlično. Kakor sem se jaz slabo izkazal na hoji navzgor, prav tako slabo in počasi je plezal nizdol Pogačnik. Na srečo je nastala po dolinah deževna megla, ki je preprečevala vrto-glavico. Naglo smo dospeli zopet na sneg.

Tukaj bi se pa skoraj pripetila nesreča: Pogačniku je spodletelo in tekal je, mahajoč z

roko in s palico po zraku, kakor vihra po snegu navzdol. Z Anceljnomo sva se silno prestrašila: jaz sem vpil za njim, naj rabi palico, Ancelj pa, hribovec največje rutine, se je drl bolj naravno in izkušeno: "Sedi na r...! Sedi na r...!" In Pogačnik se je res sedel, se ustavil in končno bled in prepadel prikobacal zopet k nama na pot.

Domov smo morali hiteti, kajti oblaki so nas zavili in pričelo se je bliskati. Ob ¾5 smo bili v Kotu, a še pred ¾8 že zopet v Mojstrani. V sedemnajstih urah i npol smo prišli torej na Triglav in zopet nazaj do Valjavčevih.

Po večerji smo šli še k Šmreju, kjer je zbirališče hriboplazcev. Tam imajo tudi Gedenbuch des Oesterr. Alpenvereines, kjer se vsakdo — večinoma nemški — vpiše, kdor pride s Triglava ali od Peričnika. Med podpisniki smo našli profesorje Wurnerja, dr. Svetino, Petelina, Hintnerja in župnika Sušnika. Seveda smo se podpisali še mi.

Ancelj in Pogačnik sta bila zelo utrujena in skoro da nista že v gostilni zadremala. Jaz pa sem bil vesel, da sem srečno prilezel s Triglava v dolino, in v posteljo se mi ni kar nič mudilo. Pozabil sem še omeniti, da smo videli na Mlinarci tri divje koze; precej časa nas niso opazile, nato so pa bliskoma izginile med skalovjem.

Kmau po desetih smo šli spat in spali smo negibno kakor ubiti do pol osmih zjutraj. Po zajtrku smo si šli ogledat dovško cerkev in smo čitali na njenem zunanem zidu na plošči, da počiva ondi 23 letni Fr. Dirnboeck, rojen v "Graetzu", ki je služil pri lovskem bataljonu in dne 4. oktobra 1813 kot junak padel v boju s Francozi "für die Freiheit Deutschlands". Tudi v zvonik s 3 zvonovi smo zlezli. Veliki zvon tehtal 15 q in 11 funtov in ga je ulil Samassa l. 1845. Patron cerkve pa je sv. Mihael.

In zdaj šele sva s Pogačnikom zvedela, da so Dovčani in Mojstrančani dobili novega župnika — Jakoba Aljaža. Zato so visele še 2. sept. zastave in od veselja so streljali še v ponedeljek — ne nama, nego Aljažu na čast, dasi je bil že prejšnjo nedeljo instaliran. Pa nič nisva zamerila, da sva se tako grdo zmotila. Ancelj nama je razkazal vse Dovje s 73 hišami in prav tako veliko Mojstrano; ogledali smo si tudi mojstransko podružnico sv. Klemenca, ki ima bojda dva nad 500 let stara zvonova, posetili smo še župana Šetino, potem pa odhiteli "k Valjavcu" po prtljago in v spremstvu ljubeznivega Lojzeta in "ta Jozastega" na postajo.

Na Bledu se nisva ustavila, ker je začelo deževati. Izstopil sem torej šele v Šiški, in dež me je do šole zmočil prav do kože. Prav srečen in vesel sem bil, ko sem stopil v svojo sobico. In pripovedovati sem imel toliko.

A moja zaobljuba? Izpolnil sem jo že drugo jutro, zakaj "beseda dana, vez velja"...

Na Triglav pa —? Bilo je prekrasno — toda enkrat in nikoli več! Gora ni nora, a nor je, kdor gre gor: tega se hočem držati!

Z mnogimi pozdravi ostajam

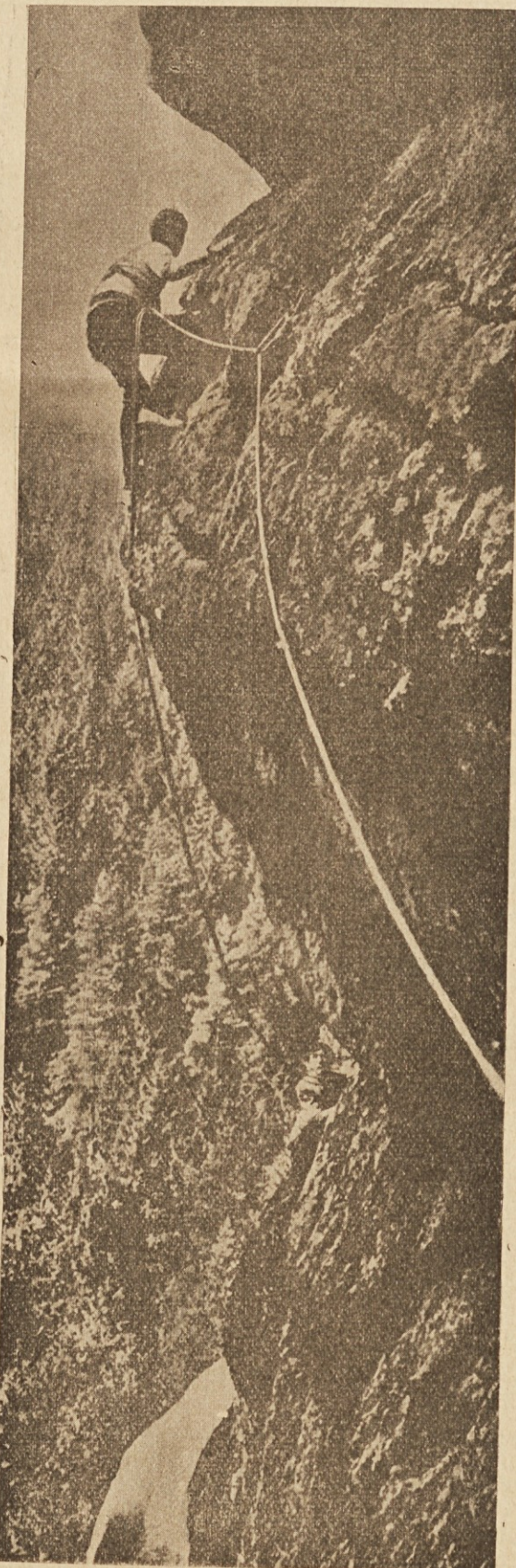
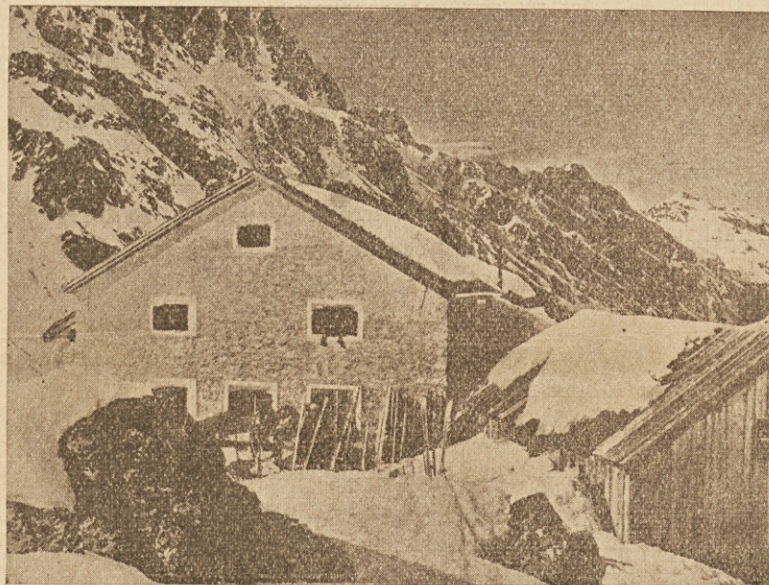
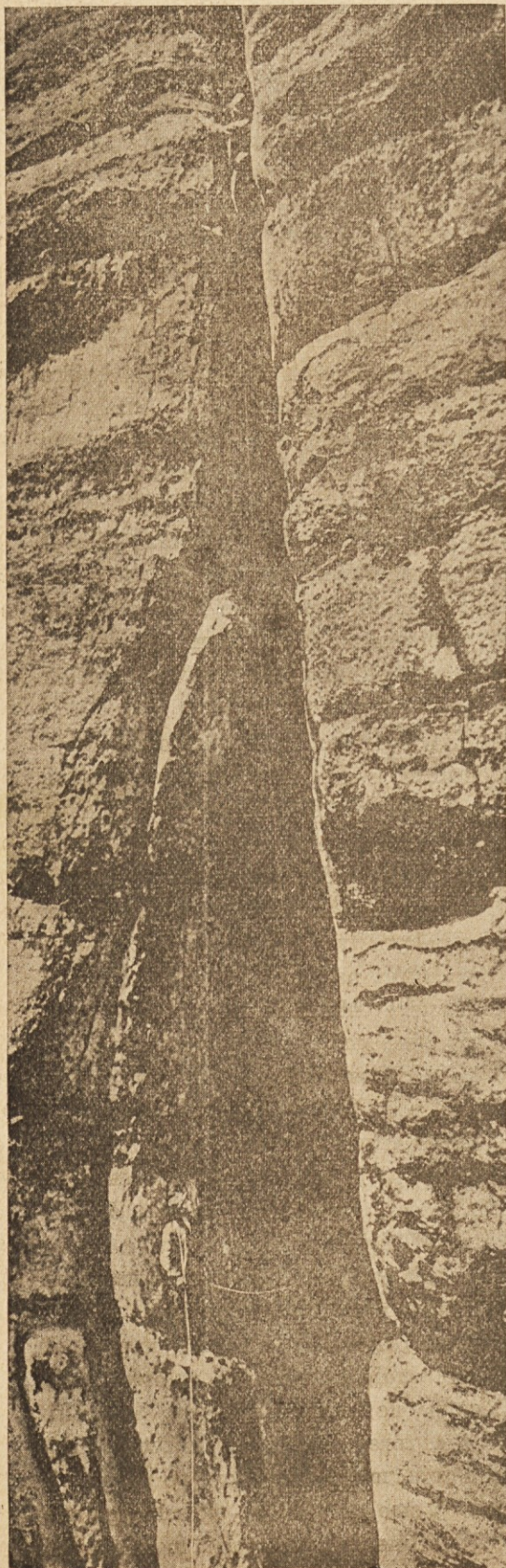
Tvoj Fran.

V Šiški 5. sept. 1889."

(1) Pogačnik Ivan, viš. rač. uradnik v p. v Ljubljani.

(2) Je umrl kot viš. žel. uradnik.

(3) Tako so tedaj pisali za: Rolek, Stenar.

PIERRE L'ERMITE:

DEKLICA Z ODPRTIMI OČMI

"Ti si srečna.... Ti hvališ Boga... Ali radi česa vendar...?"

"Hvalim ga, da nama je takoj ob najinem prihodu jasno in nedvomno pokazal, da je vsak nadaljnji razgovor brezploden... Vi si boste ogledali Pariz, poslušali muziko... In potem, tetka, še enkrat na kolodvor Austerlitz; toda tedaj v pravilno smer."

XXX. poglavje.

Poldan.

Od povsod... iz globin podzemske železnice... iz še globljih žrel severo-južne železnice... iz tramvajev... iz avtobusov... iz prodajalnic... iz bank so gomazele človeške mravlje.

Teta Cecilija zapre okno. Hrup in prah, ki se dvigata, jo motita v samoti, katere je žejna. Rada bi se zbrala, da bi mogla razmišljati o urah, ki jih je pravkar preživela.

Njeni lepi upi so šli po vodi.

Kar se ji je pripetilo ponoči v podzemski železnici, je bila neznatna dogodbica v primeri z grenkim razočaranjem, ki ga je doživela pri sleherni besedi na hodniku gospe Maude.

"Če mi dovolite, tetka, bom danes jaz prevzela komando."

"Prosim, le vodi ti... moje roke so zlomljene."

"Torej, za danes boste ubogali svojo ljubo malo nečakinjo, kajne, tetka?"

"Kaj torej boš ukazala?"

"Najprej prosim, da se okrtačite in počešete. To bom storila tudi jaz. Sva že kakor dve banditki... Potem bova šli h kosilu, nakar se boste mirno odpočili v svoji sobi; jaz pa pojdem po prtljago."

"Da se mi izgubiš!"

"O, tega pa ne! Dobro sem opazovala; in zdaj vem, kako je treba. Torej, najprej se malo počešite. No?... Dobro je... Zdaj ste že mnogo lepši... Obleka sicer ne dela človeka... toda vendarle! Malce skrbnosti in čednosti na zunaj ne škodi!..."

Ženski sta naposled vstopili v jedilnico. Vse mize so bile zasedene. Natakarkar ju je posadil med debelega, rdečega dedca in suho gospo.

Na slepo srečo pozdravi teta Cecilija sosedo, ki se sicer začudita, a ne odvrneta pozdrava.

"Želite jedilni list, ali kar današnji menu?" vpraša natakarkar.

"Današnji menu," odgovori Rolanda.

"Tetka, ali dovolite, da naročim malo presenečenje?"

"Dovolim ti vse, kar hočeš!"

Rolanda pokliče natakarkarja in vpraša po muskadetu, vinu njenega rodnega kraja.

"Muskadet? Nepoznano ime! Če hočete Chablis-Village!..."

"Pa naj bo Chablis-Village!..."

Ko je Rolanda privedla tetko spet v sobo, jo je nežno objela:

"Nič se ne vznemirjajte. Izvrstno se počutim in ... in čev dve uri bom že spet tu s prtljago."

"Da te ne povozijo. Ah, tako se bojim!"

"Kar lepo tu ostanite in za nobeno ceno ne pojdite ven."

"Jaz — ven?! Niti misliti!"

Poldrugo uro pozneje se je vrnila Rolanda od znamenitega kolodvora Austerlitz, skočila je pred vhodom v hotel iz voza, plačala z neverjetno spretnostjo ter ukazala odnesti prtljago v svojo sobo.

Košček Noimoutierja je tedaj vstopil v hotelsko sobo. Rolando je premotilo, da je na trgu Chlichy kupila šopek cvetlic. Mahoma je postala soba bolj domača in čelo tete Cecilije se je nekoliko zjasnilo.

Okópali sta se, preoblekli, in okoli petih sta odšli na kratek izprehod v bližnjo okolico hotela.

Povsodi hrup in prah... Napotili sta se ob dolgem zidu... Na eni strani je pokopališče, na drugi bolnica Bretonneau...

Srečali sta nekaj otrok, ki so bili nemara pravkar obvezani v bolnici. Nato sta se vrnili zopet ob dolgem sivem zidu.

"Kako prijazno..." je mrmrala teta... "človeku se zdi da je v ječi!"

"Kaj pravite?"

"Nič..."

Zopet sta se vračali.

"Ali se ti ne zdi, Rolanda, da je imel Roger Maude čudno misel, nastaniti naju baš v tem hotelu?"

"Ne verjamem, da ga je on izbral!... Ni dvoma, da je rezerviral sobo v kakem drugem hotelu, bliže ulice Charles-Nodier. Toda mamica in sestrlici sta se bali, da bi morda ne bilo — preblizu!"

"Že mogoče!"

"Boste videli, jutri bo vse lepše!"

"Upajva!" je zavzdihnila teta Cecilija. "Ne bilo bi prezgodaj, če bi res bilo!"

Rolanda je prosila za posebno mizo v obednici, naročila večerjo in opazila, da so bili na-

Kateri imajo radi argentinske
revije jim priporočamo

Veliko tedensko revijo CARAS Y CARETAS

ki si jo lahko kupijo za 20 ctvs
na kateremkoli kiosku
ali pa si jo tudi naročijo pri upravi
BUENOS AIRES, CHACABUCO 151

\$ 2.50 trimesčno
\$ 5.— polletno
\$ 9.— celoletno

oziroma za provinco

\$\$ 3.— 6.— 11.—

in za inozemstvo

dva zlata pesa trimesčno

štiri zlate pese polletno

osem zlatih pesov letno

takarji mnogo uslužnejši, odkar je dospela njena prtljaga.

Natakarkar se je sukal postrežljivo okoli nji-ju... Baš sta začeli jesti, ko so se vrata odprla in je vstopil mladenič... iskal po jedilnici... ter se naglo napotil k njima.

Bil je Roger Maude.

Oh! Ni bil več Roger v flanelastem jopiču, kakor ga poznamo iz Noirmoutiera, tako radostno zmagoslavnega temveč spodoben, eleganten Roger, a kar se da nejevoljen.

"Za božjo voljo, kaj se je zgodilo?" je vzkliknil, ko je prišel blizu.

"Nič se ni zgodilo..." je hladno odgovorila teta Cecilija.

"Bil sem na kolodvoru, čakal sem uro in čez!"

"Ah... zares?"

"Zagotavljam Vas!"

"Poglejte no, kako nenavadno... In se nismo srečali... Rolanda, ali želiš še juhe!"

"Prosim, tetka... lačna sem."

Roger Maude je gledal zdaj eno, zdaj drugo... a nobena se ni zanimala zanj.

"Pa vendar se zaradi tega nesporazuma ne bomo skregali. S katerim vlakom sta prispeli?"

S tistim vendar, ki ste ga nama izvolili priporočiti."

"No torej... bil sem na kolodvoru!"

"Ne gospod... niste bili."

"Ponavljam Vam, da sem Vaju čakal na kolodvoru Paris-Orsay."

"Paris-Orsay?" je ponovila Rolanda in pogledala teto.

"Pa menda vendar nista izstopili na kolodvoru Paris-Austerlitz?!"

"Zares sva izstopili na kolodvoru Paris-Austerlitz..." je rekla Rolanda.

"Kako! na kolodvoru Paris-Austerlitz!..."

"Kdo pa je vedel, da sta dva Pariza. Zdaj vem tudi to... Popoldne sem izvedela, ko sem šla po prtljago."

"Ali ste znali rešiti prtljago?"

"O, tisto pa!"

"Da tega nisem premislil..."

"Tudi meni se zdi..."

"Ampak pri vsem tem sem jaz sam največji revež; zatorej nikar ne bodite hudi name."

"O, gospod... kako naj bi bili neki hudi na Vas. Komu se še ni zgodilo, da je kaj pozabil, da se je v čem zmotil. Moja teta se je zmotila... Vi ste se zmotili. Stvar je torej v redu."

Nato je sledil molk.

Roger Maude je premišljeval: Kaj se godi v teh dveh ženskah? Rolanda se véde tako prirodno, tako mirno... preveč mirno...

Teta pa svoje zlovoljnosti sploh ne prikriva.

Še nikdar je ni videl tako zaprte in molčeče. Sicer pa vidi, da je naročena večerja skrbno izbrana in da ni bilo treba njega, da bi naročil steklenico bordeauskega vina in kislo vodo...

Nič drugega ni moglo biti: njegova mati in njegovi sestri niso resno vzele prihoda njegovih dveh znank. Že prej je čutil njih odpor proti tej ženitvi, ki je niso one skuhale in se jim je zdela le hipna počitniška fantazija brez vsakega pomena.

Sprejem, ki sta ga bili deležni njegovi znan-ki na njegovem domu, je bil po vsej priliki dosti drugačen od onega, ki ga je bil on deležen v Noirmoutieru.

(Nadaljevanje)

V. FILM:

Mesto vidim neizmerno...

(Nadaljevanje)

Tretji subterraneo iz Plaza Constitución na Retiro bo skoro izročen prometu.

V petih letih bodo zgradili najmanj še petero dolgih podzemeljskih železniških prog, za katere so načrti že odobreni, in ki jih že komaj čakamo. Za velike razdalje je namreč podzemeljska železnica najhitrejša, najvarnejša in najudobnejša prometno sredstvo.

Če bo Buenos Aires še dvajset let tako naraščal, kakor je zadnjih trideset let, nas bo leta 1954 okrog pet milijonov buenosajreščanov. Več nas bo, kakor parižanov in Buenos Aires bo največje romansko mesto sveta.

Vsa znamenja kažejo, da bo res tako.

Ta sprememba še vedno ne bo tako velika, kakor jo pomnijo nekateri dalmatinski mornarji po Boki, ki mi zatrjujejo, da so se še pred petdesetimi leti krave pasle tam kjer se širi danes Plaza Congreso ali Plaza Once.

Državni statistični urad nam pové, da je imel Buenos Aires koncem oktobra 1933 okroglo 2.200.000 prebivalcev. Ta številka pa se nanaša samo na tako zvani "distrito federal", 18.854 hektarjev ali okroglo 190 kvadratnih kilometrov. Lahko pa se reče, da tvorijo sestaven del Buenos Airesa tudi njegova ogromna predmestja, kakor Avellaneda katero loči od Buenos Airesa samo rečica Riachuelo, z 250.000 prebivalci, San Martín s 95.000, Lomas de Zamora s 85.000 i t. d. Ako štejemo "Gran Buenos Aires" kakor štejejo prebivalce "Greater New York" ter druga vlemesta, smo dosegli koncem l. 1932 okroglih 2.900.000 prebivalcev, ki živijo na ozemlju 400 kvadratnih kilometrov, in so nastanjeni v radiju 20 kilometrov okrog Plaza de Mayo.

Buenos Aires je mesto ogromnih razdalj, ko menda nobeno drugo mesto več na svetu. Zato tako hrepenimo, da nam čim preje železni krti prevrtajo naše podzemlje, da se bomo hitreje pomikali iz enega dela v drugega. Upravičeno

ARGENTINSKI FILMI

PIŠE FRANC DALIBOR

mi piše star prijatelj Ing. Jekovec, — ki biva na skrajnem severu Buenos Airesa v Villa Devoto — da mora iz Gorice k Sv. Luciji ali iz Ljubljane v Kranj, to se pravi tako daleč, če me hoče obiskati. Ako bi ga prenesli v staro domovino bi zavzel Buenos Aires prostor od Ljubljane do Kranja, Kamnika in Litije.

Premier Buenos Airesa (mesta samega brez okolice) od vzhoda do zapada je 25 km, periméter to je obmejni pas pa mu znaša 65 km. Pariz ima znatno več prebivalcev pa ima samo sedemdesetosem kvadratnih kilometrov površine. Buenos Aires ima sicer manj prebivalcev, zazidane, površine pa skoro trikrat toliko, celih 190 kvadratnih kilometrov. To zato, ker so hiše — razven v centralnih delih Buenos Airesa — večinoma pritlične po vzorcu znanih angleških vrtnih mest, čeprav so zidane v popolnoma svojevrsnem slogu, ki še najbolj spominja hiš v starodavnem rimskem mestu Pompeji, kakor jih zadnji čas odkrivajo. Dasi so se v zadnjih letih tudi v središču Bs. Airesa začeli vzpenjati nebotičniki se je poprej zidalo vse bolj na široko kot visoko, in zidajo tako na periferiji še danes.

"Gran Buenos Aires" zavzema danes sedmo mesto med vlemesti zemeljske oble. Iz statisti vesoljnega sveta, ki jo prinaša "Worlds Almanac" sem posnel sledeča števila prebivalcev najvažnejših vlemest sveta v letu 1933:

1) New York	10,901.424	prebivalcev
2) London	9,610.204	"
3) Tokio	5,311.000	"
4) Chicago	4,364.755	"
5) Berlin	4,288.314	"
6) Pariz	3,783.000	"
7) Buenos Aires	2,879.300	"

Več nego verjetno je, da bo Buenos Aires v najbližji bodočnosti posekal svoja dva sestriča Pariz in Berlin, kajti naraščanje teh dveh vlemest se je zadnja desetletje skoro zaustavilo, poglavito zaradi padanja porodov. Na mesto da bi povečalo se je l. 1932 prebivalstvo Berlina zmanjšalo in je prišlo povprečno pet smrtnih slučajev na 4 porode. Za primer, naj povem, da je bilo leta 1932 rojenih v Bs. Airesu 46.851 otrok v območju "distrito federal", ki šteje nekaj nad 2 milijona prebivalcev, v Berlinu pa, kojega prebivalstvo presega 4 milijone prebivalcev se je v istem letu rodilo komaj 37.767 otrok! Ogromno število rojstev v Buenos Airesu v primeri z drugimi vlemesti je mogoče razlagati samo na ta način, da ima Buenos Aires več prebivalstva v reproduktivni starosti. To zdravo, zaroda zmožno prebivalstvo se nahaja predvsem v legijah priseljencev, večinoma slovanskega rodu.

Naglo naraščanje buenosajreškega mesta zadnjih 80 let je vsakih 20 let podvojilo prebivalstvo argentinske metropole kar razvidimo iz sledeče statistike: Buenos Aires je štel

leta 1850	84.858	prebivalcev
" 1870	200.807	"
" 1890	519.865	"
" 1910	1,495.310	"
" 1932	2,879.300	"

Povprečna številka prirastka za vsakih 20 let je bila 115 odstotkov!

Čehi so imeli na začetku srednjega veka slavno kneginjo Libušo, ki je prorokovala zlati Pragi ob njeni ustanovitvi: "Mesto vidim neizmerno....." Kaj bi prorokovala kneginja Libuša šele Buenos Airesu, da je živela ti soč let kasneje?!

Konec V. filma.

Prva čevljarska

delavnica na Dock-Sudu

GJURO ŠTAJGAR

CALLE LONDRES 1430

DOCK SUD

ZUBOZDRAVNICA

Dra. Samoilović de Falicov

in **FELIKS FALICOV**

Sprejemata od 10 do 12 in od 15—20 ure

DONATO ALVAREZ 2181

U. T. 59 - 1723

Trelles 2538

**POZOR
ROJAKI!**

Krojačnica

in trgovina

z manifakturnim blagom, ter sploh z vsemi potrebščinami

Cene konkurenčne
Se priporoča

**SEBASTIAN
MOZETIČ**

OSORIO 5025

**LA PATERNA
BUENOS AIRES**

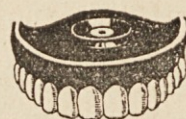
CLINICA DENTAL DEL PLATA

CARLOS PELLEGRINI 311

esq. **SARMIENTO**

Sprejema vsak delavnik od 9—11.30

in od 14—18

Delamo brez bolečin. Izdiranje zob brez bolečin \$ 2.—. Zlate krone 22karatne \$ 14.—. Garantirano celotno zobovje. Brezplačna posvetovanja. Samo prvovrstno in garantirano delo. Naročniki dobe 10 o/o popusta, če se izkažejo pri ordinaciji z zadnjo številko našega lista.

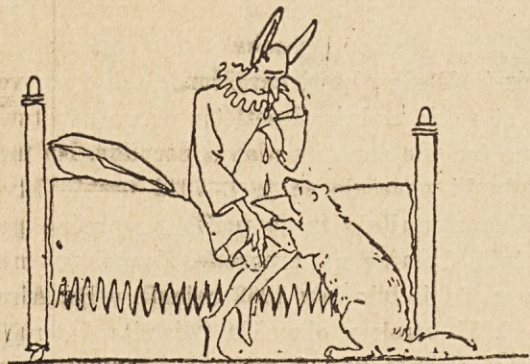
IZKUŠENA BABICA

FILOMENA BENEŠ DE BILIK,

diplomirana na univerzi v Pragi in v Buenos Airesu. Zdravi vse ženske bolezni. vse ženske bolezni. Sprejema tudi noseče v popolno oskrbo na dom. Ordinira od 9 ure zjutraj do 20 ure zvečer

LIMA 1217, I. nadstr.

U. T. 23 Buen Orden 3389 — Bs. Aires

“Saj nisem jaz kriv. Kriv je, verjemi, Marmotica, kriv je Kodelja.”

“Kdo je ta Kodelja?”

“Moj sošolec. Jaz sem se hotel vrniti domov, jaz sem hotel biti ubogljiv, jaz sem se hotel učiti in biti priden... a Kodelja mi je rekel: ‘Kaj bi se mučil in učil, kaj bi hodil v šolo? Pojdi rajši z mano v Igriško, tam se ne bomo več učili, tam se bomo kratkočasili od jutra do večera in bomo veseli.’”

“In zakaj si poslušal nasvet tega lažiprijatelja, tega malopridnega tovariša?”

“Zakaj?... Zato, Marmotica moja, ker sem lutek in nimam rabsodnosti... in ne srea. O, če bi imel troho srea, ne bi bil nikdar zapustil dobre Sojke, ki me je imela rada liki mama in je napravila toliko zame. Sedaj ne bi bil več dondek... bil bi otrok kot so drugi! O, če srečam Kodeljo... gorje mu! Povem mu jih, da ne bo vedel, kam pogledati!...”

In hotel je oditi, a ko je bil na pragu, se je spomnil, da ima oslovsko ušesa in sramujoč se, da bi se tak pokazal na cesti — kaj si je izmislil? Vzel je veliko bombažasto čepico, si jo del na glavo in jo potegnil čez ušesa prav do konca nosa.

Potem je odšel in iskal prav povsodi Kodeljo. Iskal ga je po cestah in trgih, po teatrkah in na vsakem kraju, a ni ga našel. Slednjega, ki ga je srečal na cesti, je vprašal po njem, a nihče ga ni videl.

Končno ga je šel iskat na dom in ko je prišel pred vrata, je potrkal.

“Kdo je?” je vprašala Kodelja od znotraj.

“Jaz sem,” je odgovoril dondek.

“Počakaj malo in koj ti odprem.”

Čez pol ure so se vrata odprla in predstavljajte si Storžka, kako je obstal, ko je vstopil v sobo in zagledal prijatelja Kodeljo, ki je imel na glavi veliko bombažasto čepico, potisnjeno prav do nosa.

Ob pogledu na prijateljevo čepico se je Storžek skoraj potolažil in mislil sam pri sebi: “Kaj je prijatelj obolel na taisti način ko

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

jaz? Ali ima tudi on oslovsko mrzlico?...”

In delal se je, ko da ni nič opazil, in je smehljaje se vprašal:

“Kako se kaj imaš, dragi Kodelja?”

“Prav dobro; kakor miš v kolu parmezanskega sira.”

“Ali odgovarjaš resno?”

“Zakaj bi se ti neki lagal?”

“Oprosti, prijatelj, zakaj pa imaš tako na glavi bombažasto čepico, da ti zakriva ušesa?”

“Zdravnik mi je ukazal, ker sem se nekaj udaril v koleno. Zakaj pa nosiš ti tudi bombažasto čepico, potisnjeno prav do nosa?”

“Zdravnik mi mi je ukazal, ker sem si zvil nogo.”

“O, ti ubogi Storžek!”

“O, ti ubogi Kodelja!”

Tem besedam je sledil dolg molk, med katerim nista delala prijatelja drugega, kot se gledala nekako rogaje se drug drugemu.

Končno je dondek vprašal s sladkim in milim glaskom tovariša:

“Razvozlaj mi, dragi Kodelja, uganko: ali so te že kdaj bolela ušesa?”

“Nikoli. In tebe?”

“Tudi nikoli, a od danes zjutraj me v enem ušesu tako čudno trga...”

“Mene tudi.”

“Tudi tebe? In v katerem ušesu te trga?”

“V obeh. In tebe?”

“Tudi v obeh. Potem sva enako bolna?”

“Mislim, da.”

“Ali bi bil malec prijazen, Kodelja?”

“Rad, prav rad!”

“Ali bi mi pokazal svoja ušesa?”

“Zakaj ne? A prej bi videl rad tvoja, dragi Storžek!”

“Ne, prvi jih moraš ti pokazati!”

“Ne, dragee! Prvo ti, potem jaz!”

“Dobro,” je rekel nato dondek — “pa napraviva kot dobra pirjatelja tako...”

“Kako?”

“...da snameva oba istočasno čepici; si za to?”

“Sem.”

“Torej pozor!”

In Storžek je začel z visokim glasom šteti: “Ena. Dve. Tri!”

Na “tri” sta zgrabila oba vsak svojo čepico in jo vrgla v zrak.

Sledil je prizor, ki bi se zdel neverjeten, če bi ne bil resničen. Zgodilo se je namreč sledeče: Storžka in Kodelja ni obšla žalost, ni ju zadel mrtvoud, ko sta videla, da sta enako bolna, temveč začela sta striči s svojimi čezmerno zrastlimi ušesi in še tisoč drugih neumnosti sta delala in prasnila končno v smeh.

In sta se smejala, smejala, smejala, da sta se morala držati za trebuh, a v najlepšem smeju je Kodelja trenutno utihnil in gugaje se izpreminjal barvo ter rekel prijatelju:

“Pomagaj, pomagaj mi, Storžek!”

“Kaj ti je neki?”

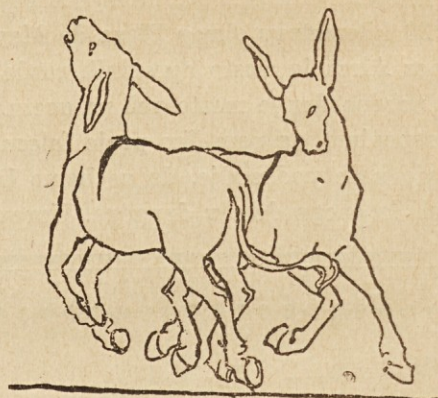
“Ojoj, nič več ne morem stati pokonci na nogah!”

“Tudi jaz ne morem več!...” je kriknil Storžek, zajokal in se zazibal...

Po teh besedah sta se spustila oba na vse štiri in začela kobacati in tekati po sobi. Med kobacanjem sta se jima spremenile roke v okopitane noge, obraz in usta so se podaljšali in postali gobec, hrbet je pa pokrila sivosvetla dlaka s črnim okraskom.

Pa ali veste, kateri trenutek je bil za oba obupanca najmučnejši? Najmučnejši in najbolj ponižujoč trenutek je bil, ko sta slišala — rasti rep. Prevzeta od sramu in žalosti, sta skušala jokati in si tožiti svojo usodo.

Da bi ne bila nikoli tega poskusila! Namesto vzdihov in tožb — se je čulo oslovsko riganje; rigi so bili glasni, saj sta se oglašala oba v zboru: i-a, i-a, i-a!...

Ta čas je potrkalo na vrata in neki glas je rekel:

“Odprite! Jaz sem, voznik, ki vas je pripehljal v to deželo! Odprite hitro, ker drugače gorje vam!...”

(Nadaljevanje)

FRANC KLAJNŠEK, zidarski majster

Calle MARCO SASTRE 4351,

esq. Sanabria, Villa Devoto

BUENOS AIRES

U. T. 50-0277

V dar dobite

na vsakih 6 slik, ki stanejo od 3—6 \$,
lepo sliko v barvah

Atelje MARKO RADALJ

F. Quiroga 1275

DOCK SUD

Damska česalnica LONDRES

AVENIDA SAN MARTIN 2284

Česanje in striženje \$ 0.80. Vodna ondulacija \$ 1.—. Trajna ondulacija \$ 4.90.

BARVANJE

Zavod sv. Cirila in Metoda

sprejema dečke v popolno varstvo.

Obrnite se pismeno ali osebno na:
ASILO LIPA, VILLA MADERO C.G.B.A.
(Bs. Aires)

Slovenska cvetličarna

ANTON HOSTAR

TRONADOR 1614

Velika izbira vsakovrstnih svežih in
umetnih rož, šopki in venci

Najboljše fotografije v Buenos Airesu
ob navadnih cenah

OPTICA FOTO E. FERRO

LAVALLE 1242 — U. T. 25 - 5800

Vse foto potrebščine
20 o/o popusta na optiko